

Bogoljubni otrok.

mali vasici je stanoval kmetovalec, ki je imel to grešno navado, da je tudi ob nedeljah opravljaj težka poljska dela.

Celo otrokom ni pustil iti k sveti maši. Mnogokrat so morali v nedeljo v delavni obleki za delom mesto v cerkev. Ko so videli ubogi otroci druge tovariše v praznični obleki, vedrih lic iti k svetemu opravilu, se jim je tako milo storilo, da so jeli plakati. Toda vse to ni genilo trdosrčnega očeta.

Osorno se je zadril nad otroci ter jih s huda podil na delo.

Zboli pa starejša hčerka Micika. Hira in vene, kakor cvetica, če se ji ne priliva.

„Oče“, pokliče nekoč, „čitala sem, da Bog že na tem svetu kaznuje tiste, ki delajo o Gospodovih dneh. Mogoče, da je moja bolezen taka kazen! Ljubi oče, prosim vas, ne delajte ob nedeljah! Morda bo nebeški Oče pripustil, da zopet okrevam.“

Toda neusmiljeni oče ni slušal svojega dobrega otroka. Obraz se mu je stemnil in molče je odšel od otroka. Dela ob nedeljah pa le ni opustil. Kakor poprej, tako je tudi sedaj zanemarjal cerkev ter se pehal za delom o svetih, Gospodu posvečenih dnevih.

Micika je čedalje bolj hirala. Smrt se ji je že bližala s koščeno roko, da bi ugasnila to mlado življenje.

Nekega večera zbere uboga deklica vse svoje moči, stegne svoji drobni, shujšani ročici izpod odeje, ju položi okoli vratu očetu ter milo zaprosi: „Oče, vse vas moram zapustiti. Čutim da moram umreti. — Sveta devica Marija me kliče. — Predno pa grem k ljubim angelom v sveta nebesa — obljubite mi, da ne boste več delali ob nedeljah. — Še le potem bom mogla mirno in potolaženo umreti!“ —

Očeta so pretresle te besede močno. Ljubeznivo objame in poljubi svojo hčerko in reče: „Uboga moja Micika! Potolaži se! Zmiraj si bila pridna; glej, ob-

ljubljam ti, da niti jaz, niti kdo drugi izmed mojih ljudi ne bo delal več ob nedeljah in praznikih.“

Ob teh besedah se nepopisno razveseli Micikino srce. Plačilo za neustrašeno bogoljubnost je kmalu prišlo. Za nekoliko tednov je Micika popolnoma ozdravela. —

Zdaj vsi hodijo v nedelje in praznike v cerkev — pa se je spet zadovoljnost s svetim mirom naselila pod njih streho.

Na polju.

Zrela je pšeničica,
— ničica bogata,
Sladko peva ptičica,
Ptičica krilata . . .

To se bo pšeničica
— ničica smehljala,
Pesem pa prepevala
Ptičica bo mala.

Hej, to kmetič bo vesel,
To bo dobre volje,
Ko čez teden bo prispel
Z ženjicami na polje!

In roke si bo pomel
Kmetič v zbranem krogu:
„No, prav dobro bom našel,
Hvala, hvala Bogu!“

Aleksij Ivanov.

V poletni noči.

Poje zvon večerni, poje,
V cerkvi tam sred vasi;
In pokoj sladak vaščanom
Trudnim iz višav želi.

In v molitvi tiho vrača
S polja se trpin domov;
A nad njivico njegovo
Plava božji blagoslov.

Koncem njive kmetič roke
Je k molitvi razprostrl;
In oči v višave jasne
Je v zaupanju uprl.

Nad poljé priplava megla,
Ga zaziblje v sladak san;
A nebo blažilne rose
Siplje v tihi noči nanj.

Saturnin.

